

ERGUN ÖZTUNA – BİZİM PUŞKAŞ

Bir futbolcu düşünün ki daha on yedi yaşında İzmir'in önde gelen takımlarından birinde ilk on birde oynamaya başlasın. İstanbul'un büyük kulüpleri peşine düşsün. Üç yıl sonra bunlardan birine transfer olup takımın değişmez oyuncusu ve attığı gollerle şampiyonluğunda pay sahibi olsun. Birkaç kez genç milli takımda oynadıktan sonra on dokuz yaşında A milli takımda forma giysin ve deplasmanda rakibe attığı golle beraberliği sağlasın. Futbolseverler ona o yıllarda dünyanın en ünlü futbolcusunun adını versin. Kısacası daha yirmi yaşına girmeden ulaşabileceği her türlü başarıyı elde etsin. Sonra bir anda her şey tersine dönsün, birbiri ardına gelen sakatlıklar yüzünden sık sık takımından uzak kalsın. Hatta bazen bir sezon boyunca forma giyemesin. Hatta bacaklarından sakatlandığı yetmiyormuş gibi bir maç sırasında kolu kırılsın. Her sene farklı bir takıma kiralansın.



Bütün bu güzellikleri ve talihsizlikleri peş peşe yaşayan kişi Ergun Öztuna, yani futbolseverlerin onu tanıdığı isimle Puşkaş Ergun. Çocukluk yıllarını, futbola nasıl başladığını onun ağzından dinleyelim: “16 Ağustos 1937 Uşak doğumluyum. Herkes beni Akhisar doğumlu sanır ama orman memuru olan babamın vazifesi nedeniyle Uşak'ta doğmuşum. Babam ben iki-üç yaşlarındayken Akhisar'a tayin olmuş. Beş kardeşlik biz, üç erkek, iki kız. Ben ailenin dördüncü çocuğuyum. Ben yedi-sekiz yaşlarındayken babam kan kanseri oldu ve vefat etti. Tedavi için ağabeyimle birlikte İstanbul'a gitmişlerdi. Yaşım küçük diye söylemediler ama hissetmiştim. Küçük yerde böyle olaylar daha çabuk hissediliyor. Onun vefatından sonra ağabeyim bize babalık yaptı. Ağabeyim müfettişti, Karşıyaka'ya geçince bir süre sonra bizi de oraya aldı.”



Ergun Öztuna (solda oturan),
Akhisar'da ağabeyi ve
kuzenleriyle (Hayat)

“Top oynamaya ilkokul yıllarında başladım. Okulun bahçesinde her gün maç yapardık. O zamanlar büyükler top oynayan çocuklara kızardı. Öğretmenimiz camı açıp düdüğü çalardı. Herkes içeri koşardı o zaman. Ellerimiz dayaktan pişerdi ama yine oynamaya devam ederdik. İlkokul bitince Akhisar ortaokulunda okumaya devam ettim. Orada da top oynuyordum, herkes beni seyrederdi ve herkes tanırdı. Sürekli top oynadığım için tembellik yapıyordum, derslere çalışmıyordum. Notlarım düşüktü o yüzden. Hasta Fenerli bir kimya hocamız vardı. Ben sonradan Fenerbahçe'ye gidince, ‘Ellerim kırılısaydı da ona düşük not vermeseydim,’ demiş. Ağabeylerim de Akhisar'ın Güneşspor takımında teyze çocuklarımızla beraber oynuyordu. Futbolcu bir aileydik yani. Evimiz kulüp gibiydi. Ben topla yatıyordum, topla kalkıyordum.”



EVDE FUTBOL — Ergun, ağabeyi Ahmet Öztuna ile bir futbol maçına girmiş. Ama bu sahadaki gibi değil. Oyuncak futbolcularla oynamaktadır. MAI bir

(Hayat)

“Ortaokulda okuduğum sırada Akhisar’dan Karşıyaka’ya taşınırken oradaki insanlar üzüldüler çünkü bizim maçlarımızı keyifle seyrediyorlardı. Oradan ayrıldığımıza ben de üzülmüştüm. Karşıyaka’ya taşındığımız ilk gün sokağa çıktım, benim yaşlarımda bir çocuk duvarda oturuyordu. ‘Kardeş, burada nerede top oynanıyor?’ diye sordum. Duvarı gösterdi. ‘Buradan aşağı atla,’ dedi. Meğer orası lisenin bahçesiymiş. O sırada yeni bir maç başlamak üzereymiş, herhalde adam eksikleri vardı. ‘Küçük, oynar mısın?’ diye sordular. ‘Oynarım abi,’ dedim ve başladık oynamaya. Herhalde güzel oynamış olacağım ki maç bitince, ‘Sen kimsin? Nereden çıktın? Okula yazıldın mı?’ diye soru yağmuruna tuttular.”



Genç milli takımda soldan ikinci.

(Yeni Asır)

“Liseye geçtiğimde öğlen aralarında sınıflar arası maçlar olurdu, bunlarda hep oynadım. Karşıyaka Lisesi takımında yer aldım. Lisedeyken İzmir genç karmasının seçmelerine gittim. Takımın hocası rahmetli Sait Altınordu’ydu. Genç karmaya seçildim. Ardından genç milli oldum. Yani bir anda her şeyi elde ettim. Lise 1’deyken Karşıyaka takımında da oynamaya başlamıştım (1953-54 sezonu). Zaten o zamanlar kulübün en büyük oyuncu kaynağı liseydi.

Karşıyaka formasıyla İzmir liginde üç sene oynadım. Genç milli takımla İtalya ve Macaristan'da maçlara gittik. Dönüşte hem Fenerbahçe kulübü hem Galatasaray adına rahmetli Gündüz Kılıç bana talip oldu. Bizim ailede herkes Fenerliydi, benim de çocukluktan beri sempati vardı. Fenerbahçe de bize büyük rakamlar teklif etti. Ev kirası ve 15.000 lira para verdiler. Kulüp Moda'da ev tutunca bütün ailemle İstanbul'a gelip yerleştik. Kulüp sadece maddi destek vermekle yetinmedi, Fenerbahçe'ye geldiğimde daha liseyi bitirmemiştım. Kadıköy'de liseye kaydettiler beni."



Karşıyaka'nın genç oyuncusu Ergun takımın ağabeyi konumundaki sol bek Baba Cevat birlikte.
(Cevat Gök koleksiyonu)

Burada bir parantez açıp biraz geriye gidelim ve Ergun Öztuna'nın Puşkaş lakabına nasıl sahip olduğunu görelim. Futbol Federasyonunun daveti üzerine Macaristan milli takımı 1956 yılının Şubat ayında özel bir maç yapmak üzere İstanbul'a gelir. Macaristan o dönem dünya futbolunun en güçlü takımındır. Onların gücünü ve popülaritesini genç kuşaklara daha iyi anlatabilmek için Messi, Ronaldo, Neymar gibi yıldızların aynı takımda oynadığını varsayalım. İstanbul'a geldikleri sırada uzun yıllardan beri eşine rastlanmayan bir kar fırtınası maçın ertelenmesine yol açar. Bunun üzerine konuk kafilenin Peşte Karması adıyla İzmir Karmasıyla iki maç yapması kararlaştırılır. Macar kafilesi gemiyle İzmir'e gider. Bundan sonrasını yine Ergun Öztuna'dan dinliyoruz: "Hava muhalefeti nedeniyle İstanbul'da maç ertelendi ve Macarlar İzmir'e geldi. Aynı vapurda bizim federasyon yetkilileri ve milli takımdan bazı oyuncularımız da vardı. Fakat yolcular indiği zaman rıhtımda toplanan herkes Macarların yanına koştu. Bizimkilerle kimse ilgilenmedi. Sait Altınordu beni de seçmişti karmaya. Maç başlamak üzere, santra olacak. Bir baktım sahaya, Puşkaş tam karşımda duruyor; yanında Hidegkuti, Czibor, Bozsik gibi adamlar. O zamanın en ünlü futbolcuları hepsi. İngiltere'ye altı gol atmışlar." Macarlar iki maçta İzmir Karmasının kalesine toplam on dokuz gol bırakmıştı ama genç Ergun oynadığı futbolla onların da dikkatini çekmişti. "Puşkaş lakabını bana sonradan Fenerbahçe taraftarı verdi ama bunun da sebebi Macar teknik direktör Gustav Sebes'in beni beğenmesi. Türkiye'den dönerlerken, 'İzmir'de Ergun diye iyi bir çocuk

vardı,' demesi buna vesile oldu. Ondan sonra herkes Puşkaş Ergun demeye başladı. Adeta birinci ismim haline geldi.”



(Milliyet)

Ergun Öztuna daha 1955-1956 İzmir Ligi bitmeden İstanbul'a geldi ve Fenerbahçe'yle anlaştı. Hatta yeni takımının Ankara'da oynadığı özel bir maçta yer aldı. Karşıyaka formasıyla son maçlarını oynadıktan sonra tekrar İstanbul'a döndü ve ayağının tozuyla yeni takımının Sovyetler Birliği'nde çıktığı turneye katıldı. Fenerbahçe'nin Sovyet takımlarıyla yaptığı özel maçlarda hem oynadığı oyunla, hem centilmen kişiliğiyle göz doldurdu ve sadece Türk kafilesi ile basın mensuplarının değil ev sahiplerinin de sempatisini kazandı. Efsanevi kaleci Yaşın oynadıkları maçtan sonra Fenerbahçe idarecisi Niyazi Sel aracılığıyla ona cüzdanını hediye etti.



Fenerbahçe İstanbul'a dönünce kısa bir dinlenme devresinden sonra yeni sezonun hazırlıklarına başladı. Kendi seyircisi önünde oynadığı ilk maçı 9 Temmuz 1956 tarihli Milliyet şöyle yazıyordu: "Yeni mevsime transfer etmeyi düşündükleri elemanları Fenerbahçeliler genç takım içine koyarak dün kendi stadlarında, Karagümrük'e karşı denemişlerdir. 3-0 Fenerbahçe'nin galibiyetiyle biten maçta, Karşıyaka'dan transfer ettikleri Ergun en fazla göz dolduran sporcu idi. Top hakimiyeti, verdiği paslardaki isabet ve her pozisyonda iki ayağı ile attığı şütler Ergun'un büyük futbolcu olmağa namzet olduğunu göstermekteydi. Halk kendisine isim takmakta gecikmedi: PUŞKAŞ... Tip itibariyle hakikaten Puşkaş'a benziyordu."



(Milliyet)

Genç futbolcunun Fenerbahçe'deki ilk sezonu (1956-57) oldukça başarılı geçti. O sezon İstanbul Liginde Fenerbahçe ile Galatasaray arasında nefes nefese geçen bir çekişme yaşandı. İki takım ligi aynı puanla bitirirken Fenerbahçe averajla şampiyon oldu. Üstelik şampiyonu tayin eden maç, yani Fenerbahçe-Galatasaray maçı ligin son haftasında oynandı. Devamını Ergun Öztuna'dan dinleyelim: "1956-57 sezonunda son maç Galatasaray'laydı. Yenersek şampiyon oluyorduk, berabere kalsak Galatasaray şampiyon oluyordu. İlk yarıyı Niyazi Abi'nin (Tamakan) golüyle 1-0 önde kapadık. İkinci yarı başladı bir türlü gol atamıyoruz. Galibiz fakat durum kritik, bir gol yesek şampiyonluk gidecek. Derken oyunun bitmesine beş altı dakika kala Lefter Abi ikinci golü attı. Tribünler yıkıldı, kimsenin kimseyi gördüğü yok. 2-0 garanti bir skor. Santra oldu; ben topu nasıl kaptım, nasıl sürdüm, nasıl üçüncü golü attım hatırlamıyorum. O zaman maçlar yayınlanmadığı için o golü görme imkânımız da olmadı. Galatasaray'ı 3-0 yenip şampiyon olduk. Daha sonra taraftarlar benim attığım golün krokisini halıya dokumuşlar. O halı şimdi Fenerbahçe müzesinde duruyor."



1956 yazında Fenerbahçe'nin eskileriyle yeni transferleri bir hazırlık maçında. Bu fotoğrafı tarihi kılan özellik Beşiktaş ve sonra Galatasaray'da oynayan Ahmet Berman'ın (Büyük Ahmet) bu kadroda yer alması. Fenerbahçe'de oynamak isteyen Ahmet bazı hazırlık maçlarında forma giyer fakat federasyon izin vermeyince Beşiktaş'ta kalır. Ayaktakiler: Basri Dirimlili, Seracettin Kırklar (Kasımpaşa), Selahattin Ünlü, Akgün Kaçmaz, Şirzat Dağcı (Beykoz), Ergun Öztuna. Oturanlar: Turhan Bayraktutan (Adalet), Naci Erdem, Niyazi Tamakan, Ahmet Berman, Orhan Erkmen (Karşıyaka).

(Orhan Koloğlu koleksiyonu)

1957-58 sezonu da güzel başlamasına başlamıştı ama ardı ardına gelecek talihsizliklerin ilkinde de bu sezonda yaşadı Ergun Öztuna: "Ertesi sezonun ilk maçını Beşiktaş'la oynadık. Onu da 3-1 yendik. Son golü kafayla ben attım. Ertesi gün gazeteler 'Sahadaki yirmi iki kişinin en iyisi Ergun'du' diye yazdılar. Bir sonraki maçı Galatasaray'la oynuyorduk. O maçta ilk kez sakatlandım." Dönemin popüler dergisi Hayat 25 Aralık 1959 tarihli sayısında Ergun Öztuna ile yaptığı röportaja yer vermişti. Sakatlığın nasıl meydana geldiğini oradan aktaralım: "Turgay Kadri'ye bir top göndermişti. Ben de rahat süremesin diye onu takip ediyordum. Tam karşılıklı gelmiştik ki Kadri bir vücut çalımını yaptı. Yandan topu almak istemiş ve sağ ayağımı kaldırmıştım. Birden sol ayağımın olduğu gibi döndüğünü hissettim. Son işittiğim ses gergin bir halatın kopmasını andırıyordu. Bayılmışım." Yıllar sonra bizim yaptığımız röportajda yaygın olarak bilinen bir yanlışlığı düzeltmek için şunları söylüyor: "Kadri Abi o hareketi bana yapmadı. Hep, 'Kadri sakatladı,' derler ama doğru değil. Beni Kadri Abi sakatlamadı, kendi kendine oldu. Çok erken yaşta menisküs oldum. O zamanlar doğru dürüst tedavisi yoktu. İtalya'ya gittim ama o zaman yurt dışına gitmek problemli. Kulüpteki yöneticiler beni sevdiği için en iyi yerlere yollamaya karar verdiler. Fakat bir türlü döviz gelmedi. Üç ay döviz bekledik. Gitmesi böyle, gelmesi de uzun sürünce sezon bitti."



GEÇMİŞ OLSUN
F. Bahçeli Ergun,
minüsküs oldu

“Galatasaraylı Kadri ile Fenerbahçeli Ergun dün Dr. Reşat Dermanver’de buluştular. Kadri pazar günkü maçın görünmez kazası için genç arkadaşına geçmiş olsun diyordu.” (Milliyet)

Uzun süren sakatlık ve ameliyat döneminden sonra sahaya döndüğü ilk maçta başından geçenleri yine Hayat dergisindeki aynı röportajda şöyle anlatıyordu: “Mithatpaşa Stadındaydı. Biraz önce sahada topun peşinde koşturmaya çalışıyordum. Henüz maç bitmemişti. Birisi bana doğru koşmuş, formamı ona verip şaşkın bakışlarla çimen sahadan ayrılmıştım. Koşu pistinden soyunma odasına giderken ayaklarım bana itaat etmiyordu artık. Üstelik kendimi de tutamıyor hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Gözyaşlarım bir türlü durmuyordu ki. Dört buçuk ay önce Roma’da dizkapağımdan ameliyat olmuşum ve o gün bu hadiseden sonra ilk defa sahaya çıkmıştım. İstanbulspor’la oynuyorduk. Takıma bir türlü intibak edememiş, bir serçe gibi sekerek sadece top peşinde koşturmaya çabalamıştım. Henüz maç bitmemişken formamı bir başka arkadaşına devredişim beni büyük bir hayal kırıklığına sevk etmişti.”



ERGUN GİDİYOR Fenerbahçeli Ergun Öztuna, ayağındaki arızayı tedavi ettirmek üzere bugün veya yarın uçakla Roma'ya gidecektir. Fenerbahçe kulübüne çektiği telgrafıla hafta başında Ergun için randevu veren Profesör Lacava'nın bu defa da başarı elde etmesi beklenmektedir. Ergun, Lacava'nın kliniğinde bir konsültasyona girdikten sonra leabederse ameliyat edilecektir. Genç futbolcuya bir kere daha geçmiş olsun deriz. Resimde önce futbolcu sakatlandığı gün sürülüyor.

(Milliyet)

1958-59 sezonu hem Fenerbahçe hem Ergun için güzel bir sezundu. Kendisi sezonu sakatlık yaşamadan geçirirken Fenerbahçe son kez düzenlenen İstanbul Profesyonel Liginde ve hemen ardından başlayan Milli Ligin ilk sezonunda şampiyon olmuştu. İstanbul Liginin son sezonunda unutamadığı maçlardan birini şöyle anlatıyor: “Sezonun bitmesine birkaç maç kalmıştı. İstanbulspor’la oynuyorduk. Maçın sonları yaklaşmış, 0-0 devam ediyordu. Lefter Abi birkaç kişiyi çalımladı, on sekizin içinde düşürdüler. Penaltı kazandık. Lefter Abi topu bana verdi. ‘Atar mısın Ergun?’ dedi. Biraz tereddüt ettim, önce ‘Atmam,’ dedim. Biraz sonra, ‘Atarım abi,’ dedim, topu yuvarlağa diktim. Bir fotoğraf vardı, onu kaybetmişim. Ben topun başındayım, arkamda Lefter Abi, Basri Abi, Naci Abi duruyor. Yani takımın bütün klas isimlerini arkamda gördüm. Attım penaltıyı ve gole çevirdim. Biraz sonra da oyun bitti. O penaltıyı kaçırsaydım telafi edecek vaktimiz yoktu. O maçtan sonra günlerce rüyama girdi o olay. ‘Nasıl o rizikoyu aldım’ diye günlerce kendi kendime sordum.”



Fenerbahçe'nin 1958-59 İstanbul Profesyonel Liginde şampiyon olan kadrosu Hayat dergisinin verdiği posterde. Ayaktakiler: Naci Erdem, Can Bartu, Şeref Has, Özcan Arkoç, Avni Kalkavan, Yüksel Gündüz.

Oturanlar: Akgün Kaçmaz, Ergun Öztuna, Basri Dirimlili, Lefter Küçükandonyadis, Nedim Günar.

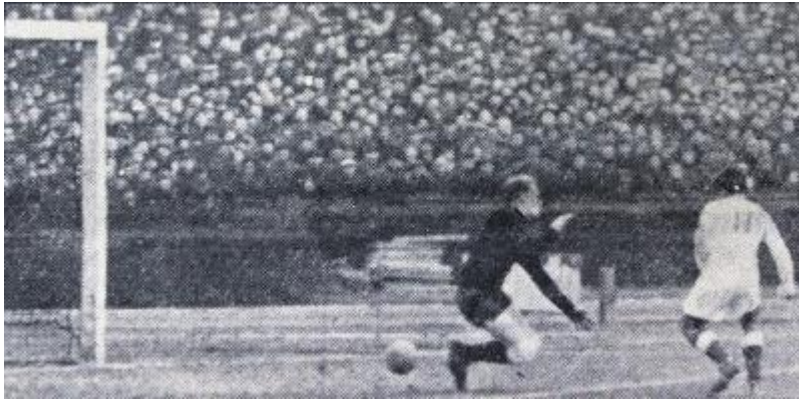
(Hasan Hüseyin Çakın koleksiyonu)

Ergun Öztuna'nın Fenerbahçe tarihine geçmesini sağlayan en önemli olaylardan biri takımın Milli Ligdeki ilk golünü atan oyuncu olmasıydı. (Genç kuşaklar için bir kez daha belirtelim, bugünkü Süper Lig 1959'da Milli Lig adıyla başlamıştı.) 21 Şubat 1959'da Mithatpaşa – bugünkü adıyla İnönü – Stadında oynanan maçta Fenerbahçe Ankaragücü'nü yenerken ilk golü Ergun Öztuna atıyordu. O yıllarda televizyon yayını olmamasının büyük bir eksiklik olduğunu vurgulayan Ergun Öztuna tarihe geçen golü konusunda şöyle konuşuyor: “On sekizin üstünden vurdum, top köşeye gitti. O golle ilgili hatırladığım bu. Yıllar sonra, Alex üç bininci golü atınca gündeme geldi. Alex'le birlikte düzenlenen bir törende bize sırtında attığımız gollerin sayısı bulunan formalar verildi.” 22 Şubat 1959 tarihli Milliyet gazetesinde maçı yazan Gündüz Kılıç, yıldız tablosu yanında Ergun'un fotoğrafı altına “Maçın en iyisi” diye not düşmüş ve onun attığı ilk golü şöyle anlatmış: “Dakika 14: 18 çizgisinin biraz gerisinde ve sağında Şeref'in hasım oyuncu sırtından dönen topunu yakalayan Ergun, fevkalade temiz bir vuruşla ilk Fenerbahçe golünü yaptı.”



(www.fenerbahce.org)

1959-60 sezonu olağan başlamıştı. Puşkaş Ergun iki lig maçında yer aldı. Fakat artık adeta rutin halini alan bir gidişat vardı. Bir sezonu sağlam geçiriyor, ertesi yıl ilk maçlarda sakatlanarak sezonu kapatıyordu. O sezon da bu seyre uygun geçti. Fenerbahçe kendi sahasında 1-1 berabere kaldığı Csepel takımıyla Macaristan'da Avrupa Şampiyon Kulüpler Kupası maçını oynuyordu. Maç o yıllarda Türk takımları için zafer kabul edilebilecek bir sonuçla Fenerbahçe'nin 3-2 galibiyetiyle biterken Ergun yine ağır bir sakatlık geçirmiş ve menisküs olmuştu. Bir kez daha İtalya yolunu tuttu ve ağır bir ameliyat geçirdi. O sezonun sonunda oynanan Cemal Gürsel kupası maçlarına kadar forma giyemedi. Sürekli geçirdiği sakatlıklar yüzünden milli formayı da fazla giyememişti. İzmir yıllarında genç milli takımda oynamıştı. Tek A milli maçını Fenerbahçe'ye geldiği sezon oynadı ve 25 Kasım 1956'da Prag'da yapılan maçta Türkiye Çekoslovakya ile 1-1 berabere kalırken Ergun ilk golü attı. Ardından birkaç kez B milli takımda yer aldıktan sonra bir daha milli formayı giyme olanağı bulamadı.



Çekoslovakya maçında Ergun'un attığı gol.

(Milliyet)

1960'ların ilk yarısını Fenerbahçe'de geçirmekle birlikte, üç sezonda oynadığı toplam lig maçı sayısı bir sezonda oynanan maçların bile altında kalmıştı. Fenerbahçe'de en çok

oynadığı mevki sol içti. Fakat iki ayağını da iyi kullandığı için farklı mevkilerde oynadığı da oluyordu. “Zaman zaman sol açıkta da yer aldım. Niyazi’den sonra rahmetli Lefter Abi’nin yanında en çok oynayan bendim.” Belki sık sık sakatlanmasının sebebi hiç sinirlenmeyen bir mizaca sahip olmasıydı. Bu sakın yapısıyla 1959 yılında düzenlenen centilmen futbolcu yarışmasında birinciliği kazanmıştı: “Oyun sırasında rakip beni biçerdi, çıkar tedavi olur sonra yine oynardım. Beni bağışlasınlar ama bugünkü futbolcuların sakatlığı çoğu zaman ciddi değil. Oyunu soğutuyorlar. Asıl önemlisi hakemi müşkül duruma düşürüyorlar. En çok üzüldüğüm konuların başında şimdiki sahalarda, şimdiki toplar ve malzemelerle oynamadığıma üzüldüyorum. İkincisi, düşündüğüm futbolu oynayamadığıma üzüldüyorum. On sekiz yaşında geldiğim Fenerbahçe’de direk oynamaya başladım, on dokuz yaşında milli oldum. Her şeyi çok çabuk elde ettim ama çok çabuk da kaybettim. En centilmen futbolcu seçildim, Yapı Kredi Bankası o zaman 1.500 lira mükafat verdi. Ben rakip futbolcuyla veya hakemle uğraşmazdım, oyunumu oynamaya bakardım. Bir süre sonra oynadığım rakipler artık bana sert girmemeye başlamıştı. Maçın başlarında sert girenler olurdu ama ben kızmazdım, sonra devre arasında soyunma odasına giderken özür dilerlerdi. Ayrıca egoist de değildim. Kaleye yaklaşırken pas verecek adam arardım, ancak bulamazsam o zaman kaleye şut çekerdim.”



ERGUN (Fenerbahçe) Geçen mevsim İzmir’den Fenerbahçe’ye transfer edilen bu genç futbolcu sahadaki zeki ve efendi oyunu ile sevilmiştir. Ergun A. B ve Genç milli takımlarımızda yer almıştır ve amatör olduğundan 1500 liralık mükafat kızkardeşine verilmiştir.

(Hayat)

1963-64 sezonundan itibaren bir yıl başka takımda, ertesi yıl Fenerbahçe’de geçecek serüveni başladı. 1963 yılının Kasım ayında Fenerbahçe’nin emektar futbolcusu Basri Dirimlili’yle birlikte Karşıyaka’ya kiralandı. “O sene Beşiktaş’tan Şenol ve Birol, Karşıyaka’dan Ogün alınmıştı. Atom forvet adı verilen forvet hattı kuruldu. Lefter Abi de o hatta yer alıyordu. Ben ara sıra oynayabiliyordum ancak. Ayaklarım artık bana itaat etmiyordu.” Buna rağmen Kasım ayında katıldığı Karşıyaka’nın oynadığı maçların büyük kısmında yer aldı.



Basri ve Ergun Karşıyaka formasıyla.

(Milliyet)

Karşıyaka’da oynadığı futbolla göz doldurunca ertesi sezon tekrar Fenerbahçe formasına kavuştu. Ancak gelenek bozulmadı ve eski sakatlıkları tekrarlayınca yine sadece birkaç maçta forma giyebildi. 1965-66 sezonundaydı yurt dışından gelen bir teklifle karşılaştı ve Avusturya ikinci liginde oynayan Klagenfurt takımına transfer oldu. Ergun Öztuna bu transferin hikayesini şöyle anlatıyor: “Şükrü Ersoy o zaman Salzburg takımında oynuyordu. Bir gün bana telefon etti. ‘Klagenfurt kulübü transfer yapmak istiyor, ben de seni tavsiye ettim, atla uçağa buraya gel’ dedi. Ben o sırada bir evlilik hazırlığı içindeydim. Sürekli sakatlıklar yüzünden de artık futbolu bırakmayı düşünmeye başlamıştım. Şükrü Abi çağırınca Avusturya’ya gittim. Orada bir hazırlık maçında beni denemeye tabi tuttular. Ben maça çıktım, Şükrü Abi de sahanın kenarında sürekli koşturuyor, bağırıyor, adeta ölecek gibi bir durumda. Benden daha çok yoruldu. Beni beğenmişler, maçtan sonra anlaşma yaptık. Fakat oraya intibak etmekte epey zorluk çektim. O sırada evlilik olayı gerçekleşmedi. Bir yandan da memleketi, ailemi özlemeye başladım. Bir süre sonra annem ve kız kardeşim de Avusturya’ya geldi. Bir hafta sonu maç için deplasmana gitmiştik. Eve döndüğüm zaman baktım ikisinin de gözü ağlamaktan şişmiş. Bir süre sonra hepimiz oradaki yaşama alışmıştık. İlginç anılarımız da var, televizyonu ilk kez orada izledik mesela. Sonuç olarak mutlu bir hayatımız oldu orada ama bir sene sonra döndük.”



Klagenfurt formasıyla.
(Milliyet)

Avusturya’da oynayan üç Türk futbolcusuyla röportaj yapmaya giden Necmi Tanyolaç Ergun’la ilgili izlenimlerini Milliyet gazetesinin 1 Ekim 1965 tarihli sayısında şöyle aktarıyordu: “K.A.C. ikinci ligdeki en zor maçlarından birine çıkıyor, seyirciler K.A.C.nin yeni transferinden bahsediyorlardı. Gazeteler Ergun’a ait haber ve yazılarla doluydu... Tek kelime Almanca... bilmediği halde daha ilk maçında futbolunu alkışlattı Klagenfurtlulara. Ergun’lu K.A.C. rakibini 4-0 yenmiş, Türk futbolcusu iki gol atmış, iki golün hazırlayıcısı olmuş ve herkese aynı sözü söyletmişti: “Beste Spieler” (Çok iyi futbolcu), “Beste spielmacher” (Çok iyi oyun yapıcı).”

Yurda döndükten sonra 1966-67 sezonunu Karşıyaka’da geçirdi. Ertesi sezon ilk kez 1. Ligde yer alan Bursaspor’un formasını giydi: “Bursaspor 1. Lige çıktığı sezon oraya transfer oldum. Sabri Kiraz antrenördü, beni o aldı Bursa’ya. Fakat 1. Ligde ilk maçımızı oynadıktan sonra ayağı kırıldı. Onun üzerine Bursa’nın eski futbolcusu Muhtar Tunçaltan antrenör oldu. O gelince ben takımdan kesilmeye başladım çünkü koştırmamı istiyordu. Fakat üst üste sakatlıklardan fazla koştıramıyordum. Yine de Bursa’da güzel günler geçirdim. Takım arkadaşlarım beni seviyordu.” Her şeye rağmen yirminin üzerinde maç oynayıp dört gol atarak takımın ligi altıncı bitirmesine katkıda bulundu.



Bursaspor formasıyla.
(Fotospor)

Son yıllarıysa kendi tabiriyle “kiralık apartman gibi” geçti. 2. Ligde oynayan Nazillispor ve Rizespor ona kapılarını açtı: “Rize’de büyük bir coşkuyla karşılandım. Bugün nasıl ünlü bir yabancı oyuncu ülkemize geldiğinde havaalanında büyük bir kalabalık karşılıyor, benim karşılanmam da öyle oldu. Rize o zaman 2. Ligde oynuyor, insanların çoğu hiç Fenerbahçe’yi seyredelememiş. Ben kendi çocukluğumu düşündüm. Akhisar’dayken ünlü biri gelse trene koştururduk hemen. O insanlar da yıllarca adını duydukları Puşkaş Ergun’u görmeye gelmişler.” 1969-70 sezon açılışında Fenerbahçe kadrosunun toplu olarak çektiirdiği fotoğraflarda yer alsa da artık bacakları onu taşıyacak durumda değildi. Sessiz sedasız futbolu bıraktı.



Ergun Öztuna (sol alt köşede) sezon açılışında.
(Fotospor)

Futbolu bıraktıktan sonra antrenör kursuna gitti. Seksenli yılların başında Hasan Özaydın'ın başkanlık yaptığı dönemde amatör Çengelköy Talimhane kulübünde görev yaptı ve takımını bir üst lige çıkardı. 1985-88 arasında A milli takımda önce Meszöly, ardından Coşkun Özarı'nın yardımcılığını yaptı. Son görevini Schumacher'li kadrosuyla şampiyon olan Fenerbahçe'de üstlendi: "Fenerbahçe 88-89 sezonunda şampiyon olurken Ömer Kaner'le birlikte Veselinoviç'in yardımcılığını yaptım ama ayaklarımdaki sakatlık futbolculuktan sonra antrenörlük yapmama da mani oldu. Uzun süre ayakta duramıyordum, ayaklarım hemen şişiyordu ve içeri girmek zorunda kalıyordum. O sebeple antrenörlüğü de bıraktım."



Fenerbahçe genç takımının bir
maçında Çetin Güler'le birlikte.
(Çetin Güler koleksiyonu)

Ergun Öztuna'nın yaşadığı talihsizlikler futbol sahalarıyla sınırlı kalmadı. 1970'lerin ortasında evlendiği eşini birkaç yıl önce kaybetti. Ardından uzun yıllar önce ameliyatla dizlerine takılan protezler kendisini taşımamaya başladı. 2012 senesinde Fenerbahçe kulübü onu Pendik'te bir bakım merkezine yerleştirerek Marmara Üniversitesi hastanesindeki tedavisini üstlendi. "Dizlerimdeki protezler enfeksiyon kapmış, artık bacaklarıma zarar veriyordu. Marmara Üniversitesinde Profesör Murat Bezer altı ay kadar önce ameliyatla onları aldı. Bu sefer çıktıkları yerde boşluk oluşmuş. Şimdi o boşluğun dolmasını bekliyoruz. Bir süre sonra bir ameliyat daha yapıp yeni protezler takılacak. Bütün bu sürece de hep Asım Hoca (Baykan) önyak oldu. Serkan da eksik olmasın ilgisini esirgemiyor. (Görüşmeyi yaptığımız Mart 2013'te Serkan Acar henüz hayattaydı.)



Fenerbahçe ve İstanbulspor'da forma giymiş eski futbolcu arkadaşlarının Mayıs 2013'teki ziyareti. (soldan): Yalçın Saner, Yılmaz Urul, Zorbay Kalkan, Bilge Tarhan, Yıldırım İper, Cemil Turan, Ergun Öztuna.

(Fotoğraf: Fethi Aytuna)

“Hayat rüzgar gibi geçti. Yetmiş altı yaşına nasıl geldiğimi hiç anlayamıyorum. Bu sakatlıklarım olmasaydı Türk futboluna damga vuracaktım muhtemelen. Fenerbahçe taraftarı çok kısa zamanda bana dünyanın en büyük futbolcusunun ismini verdi. Fakat ondan sonra ilerlemek nasip olmadı.” Ergun Öztuna’nın böyle özetlediği yaşamı hep mücadeleyle geçti. Son bir yıl içinde de eski günleri aratmayacak şekilde ameliyatlar ve yoğun bir tedavi süreci yaşadı. Neyse ki ameliyatlar semeresini verdi ve uzun bir aradan sonra yavaş yavaş da olsa tekrar yürümeye başladı. Şimdi fizyoterapist nezaretinde tedavisi sürüyor ve bundan sonra sağlıklı bir yaşama umutla bakıyor.



